

8.2.

PERJANTAISARJA 10

Musiikkitalo klo 19.00

MUSICA NOVA HELSINKI

André de Ridder, kapellimestari

Pekka Kuusisto, viulu

Helsingin kamarikuoro, valm. **Jutta Seppinen**

Daníel Bjarnason: Emergence

15 min

Silence

Black Breathing

Emergence

Daníel Bjarnason: Viulukonsertto

20 min

VÄLIIKA 20 min

Tyondai Braxton: TELEKINESIS, ensiesitys Suomessa

38 min

Overshare

Wavefolder

Floating Lake

Overgrowth

MYÖHÄISILLAN KAMARIMUSIIKKI alkaa noin 10 minuutin tauon jälkeen Konserttisalissa. Yleisöä pyydetään siirtymään permannolle kuuntelemaan esitystä. Myöhäisillan kamarimusiikissa on numeroimattomat paikat.

Salla Savolainen, viulu
Tommi Aalto, alttoviulu
Jukka Rautasalo, sello

Andrew Norman: Jousitrio
“The Companion Guide to Rome”

30 min

1. *Teresa*
2. *Benedetto*
3. *Susanna*
4. *Pietro*
5. *Ivo*
6. *Cemente*
7. *Lorenzo*
8. *Cecilia*
9. *Sabina*

Väliaika noin klo 19.50.

Konsertti päättyy noin klo 21.05.

Myöhäisillan kamarimusiikki päättyy noin klo 21.50.

Suora lähetys Yle radio 1:ssä ja Yle Areenassa. Konsertti nähdään Yle Teeman RSO Musiikkitalossa -ohjelmassa 10.3. sekä Yle TV1:ssä 16.3.

DANÍEL BJARNASON (s. 1979): EMERGENCE, VIULUKONSERTTO

Daníel Bjarnason on islantilainen säveltäjä ja kapellimestari, joka on opiskellut sävellystä, pianonsoittoa ja orkesterinjohtoa Reykjavíkissa ja jatkanut kapellimestariopintojaan Freiburgissa Saksassa.

Bjarnason on ollut näkyvimpiä hahmoja islantilaisen musiikin nousussa, joka sai alkunsa 1990-luvulla kokeellisen populaarimusiikin piirissä ja tempaisi 2000-luvulla mukaansa genererajoja rikkovan taidemusiikin. Bjarnason on kuulunut Valgeir Sigurðssonin perustamaan levy-yhtiö ja taiteilijayhteisö Bedroom Communityyn yhdessä mm. Nico Muhlyn, Nadia Sirotan ja Ben Frostin kanssa.

Bjarnason on saavuttanut mainetta kapellimestarina ja sovittajana islantilaisille populaarimusiikoille ja yhtyeille, kuten Sigur Rósille, Ólof Arnaldsille ja Olivia Pedrolille. Viime vuosina Bjarnason on profiloitunut yhä näkyvämmiin säveltäjänä, jonka tuotantoon mahtuu kuoro-, kamari- ja orkesteriteoksia (mm. kaksi pianokonserttoa) sekä yhteistyötä mm. Los Angelesin, New Yorkin ja BBC:n filharmonikoiden, Toronton ja Tokion sinfoniaorkesterin ja Hampurin Elbphilharmonien kanssa. Bjarnason on säveltänyt myös tanssiteoksia, elokuvamusiikkia sekä Susanne Bierin elokuvaan pohjautuvan oopperan *Veljekset* (2017).

Islantilaisen musiikin omintakeisuudesta ovat osaltaan pitäneet huolta maan luonto ja pieni väkiluku (n. 338 000 asukasta). Bjarnasonin teoksissa

tuntuu yhdistyvän islantilaisen populaarimusiikin kokeilevuus ja tekninen tietotaito islantilaisen taidemusiikin perinteeseen – aina Jón Leifsin (1899–1968) kivisiä maisemia ja vulkaanisia purkauksia myöten.

Bjarnasonin musiikille ovat ominaisia selkeät muodot ja vahva dynamiikka, hiljaisten ja voimakkaiden sekä pehmeiden ja kovien sävyjen kontrastit. Hänen käyttämänsä aiheet voivat olla tonaalisia, mutta hänen harmoninen ja soinnillinen ajattelunsa ei niinkään. Samalla tavoin kysymys musiikin generajoista tai niiden ylittämisestä ei ole hänelle olennainen, vaan tärkeintä on jatkuva uteliaisuus.

Kolmiosainen *Emergence* (“Ilmaantuminen”, 2011, 2014/2016), on Bjarnasonin suurista orkesteriteoksista ensimmäinen. Teoksen otsikot on tarkoitettu avaamaan kuulijalle tietä tai tilaa – virittämään tunnelmaa, mutta sen tarkemmin Bjarnason ei halua musiikkiaan selittää. Sävellyksen voi hahmottaa aaltoilevien crescendojen kannustamana kehitys- tai kasvuprosessina, jossa kukin osista on edellistä laajempi. Sointikenttien ja orkesterivärien installaationa *Emergence* saattaa herättää muistikuvia Ligetistä Feldmaniin ja amerikkalaisesta minimalismista itäeurooppalaiseen tunnustuksellisuuteen.

Avausosa (*Silence*, “Hiljaisuus”) on lyhyin ja staattisin. Se koostuu lähinnä jousien ja puhaltimien verkkaan voimistuvista sointikentistä. Toinen osa (*Black Breathing*, “Musta hengitys”)

käynnistyy kihisevän energian jännittämänä, mutta saa vastaansa staattisempia sointikenttiä. Alun rytmisen heräte muuttuu loppua kohden perkussiiviseksi agitaatioksi, joka saa myös sointikentät leimuamaan ja väreilemään.

Kolmannen osan otsikko on sama kuin koko teoksen. Kannattaa pitää mielessä *emergenssin* sanakirjasuomennot: ”Uudenlaisten ominaisuuksien syntyminen yksinkertaisempien ominaisuuksien vuorovaikutuksesta.” Aiemmin esiintyneet sointikentät sulautuvat nyt majesteetilliseksi ja hymnimäiseksi aavaksi, jonka hengitys nousee ja laskee kadotakseen lopussa vaimenevaan diminueendoon.

Bjarnasonin viulukonsertto vuodelta 2017 on Reykjavikin sinfoniaorkesterin sekä Los Angelesin filharmonikoiden ja Gustavo Dudamelin tilaus. Pekka Kuusisto teki säveltäjän kanssa tiivistä yhteistyötä ja toimi solistina kantaesityksessä Hollywood Bowlissa elokuussa 2017. Myöhemmin teos on kuultu myös mm. Reykjavikissa, New Yorkissa, Detroitissa, Lontoossa ja Pariisissa, kapellimestareinaan mm. Esa-Pekka Salonen, Osmo Vänskä ja John Storgårds.

Kuusisto esitteli säveltäjälle viulun käsittelyn erikoisuuksia, joista ensimmäisen voi kuulla heti yksiosaisen, noin 20-minuuttisen konserton alussa: solisti aloittaa teoksen pizzicatojen säestämällä viheltelyllä, johon orkesterin viulistit vastaavat (jos viheltäminen ei solistilta luonnistu, partituuri antaa mahdollisuuden hyräilemiseen). Toinen ja kauaskantoisempi ratkaisu liittyy sooloviulun poikkeusviritykseen eli skordatuuraan, jossa viulun mata-

lin kieli on laskettu G:stä D:hen. Jossain vaiheessa teoksen otsikoksikin kaavailtu skordatuura antaa musiikille erikoisen harmonisen jännitteen ja mahdollistaa sooloviululla lähes orkestraalisia tehoja.

Vaikka sooloviuluosuus on hyvin virtuoosinen ja äänessä miltei kaiken aikaa, kokonaisuus muistuttaa enemmän sinfonista runoelmaa kuin perinteistä konserttoa. Musiikki hahmottuu laajoina pintoina ja blokkeina – Kuusiston luonnehtimina ”mannerlaattoina” – mutta elää samalla hetkessä, johon poudutaan monin oivaltavin yksityiskohdin.

Viulukonsertto käynnistyy ilakoihana ja yltyy toisinaan anarkistiseen riemuun, mutta sillä on myös arvoituksellisesti hautovat ja svengaavasti tanssivat taitteensa. Suuri orkesteri toimii yhtä paljon värien ja harmonisten tehojen kuin voiman lähteenä ja se mukautuu solistin näynomaisiin hitaisiin kohtauksiin. Noin teoksen puolimatkaan sijoittuu viulun suurelta osin improvisoitua kadenssia. Monien käänteiden jälkeen improvisointi tarttuu lopussa teoksen myös orkesterijousiin, *ad libitum* toistuviin kuvioihin, joiden väistyessä musiikki katoaa sooloviulun väri-seviin huiluääniin.

TYONDAI BRAXTON (s. 1978): TELEKINESIS

Tyondai Braxton syntyi USA:ssa muusikkoperheeseen ja vaikuttaa nykyisin New Yorkin Brooklynissä. Hänen isänsä on Suomeakin kiertänyt freejazz-säveltäjä ja saksofonisti Anthony Braxton. Tyondai Braxton opiskeli sävellystä Hartfordin yliopistossa Robert Carlin, Ingram Marshallin ja Ken Steenin johdolla. 2000-luvun alussa hän vaikutti kitaristina, kosketinsoittajana, laulajana ja livesämplääjänä kokeellisessa rock-yhtye Battlesissa, jonka hän jätti vuonna 2010 keskittyäkseen säveltämiseen ja soolouraan.

Braxtonin läpimurtoteokseksi voidaan luonnehtia vuonna 2009 valmistunutta *Central Marketia* orkesterille, sähkökitaroille, sähköisesti vahvistetuille lauluäänille ja erilaisille sähköisille soittimille. Teoksen otsikosta löytyy viite sekä Stravinskyn Petrushkaan että vuoden 2008 finanssikriisiin. Luonteenomaista on musiikin kiihkeä, takaa-ajomainen liike läpi vaihtuvien saundimaisemien ja toisiinsa kompas-televat sävelaiheet. Ohjelmallinen teos ei ole, sen enempää kuin Braxtonin muutkaan sävellykset.

Vuonna 2013 Braxton sai valmiiksi New Yorkin Guggenheim-museossa kantaesitetyn multimediateos *HIVE:n*, joka on sittemmin esitetty mm. Puolassa ja Australiassa sekä julkaistu Braxtonin soololevytyksenä (Nonesuch 2015). Elektronisoidut kokeilut saivat jatkoa Braxtonin versiossa Terry Rileyn *In C:stä* (2014) ja *Oranged Outissa* (2016), joka otti välillisesti kantaa USA:n asekontrolliin Orlandon ampu-matapauksen jälkeen.

Joskus aikoinaan genererajat rikkova crossover-musiikki saattoi tarkoittaa eri musiikinlajien laimeimpien piirteiden yhdistelyä, mutta Braxton on kasvanut säveltäjäksi maailmassa, jossa perinteiset genererajat ovat menettäneet merkitystään. Braxtonin musiikissa taiderockista ja orkesterimusiikista on otettu ja sulautettu niiden vahvimmat ja futuristisimmat ominaisuudet. Tärkeintä on ollut elektronisen ja akustisen äänimaailman kohtaaminen.

Sitä hän on kokeillut mm. yhteistyössä säveltäjä Philip Glassin kanssa. Amerikkalaiseen minimalismiin Braxtonia on yhdistänyt myös pienten motiivien toistojen ja luupprien käyttö. Esikuvikseen taidemusiikin alueelta hän on maininnut Edgar Varèsen uusien äänien löytöretkeilijänä, John Cagen vapaan ajattelun sekä Morton Feldmanin laajat sointipinnat. Sinfoniaorkesteri ei ole Braxtonille historiallinen kapine, vaan massiivisten saundien ja harmonioiden lähde.

Helsingin Musica novan ja Lontoon Southbankin tilaama *TELEKINESIS* (2018) suurelle orkesterille, elektroniikalle ja kuorolle rakentaa ”syvempää yhteyttä minun elektronisen ja nuotintetun musiikkini välille. Teos kumartaa scifi-elokuvien soundtrackien sekä uusia saundeja etsivien mestariteosten kuten *Akiran*, Feldmanin *Coptic Lightin* ja Varèsen *Ameriquesin* suuntaan. *TELEKINESIS* tutkii ilmiötään abstraktisti: massiivisia musiikillisia pintoja ja blokkeja, jotka liikkuvat koko ajan muuttuvan maiseman läpi”, kertoo Braxton.

Telekinetiikka (nyk. psykokenetiikka) tarkoittaa kykyä siirtää materiaa koskematta siihen, so. henkisin keinoin. Kyvyllä on merkittävä rooli Katsuhiko Otonon piirrettyssä elokuvassa *Akira* (1988), josta Braxton suunnitelti alkuun oopperaa. Braxton luonnehti *TELEKINESISTÄ* ”tulokseksi sisäisestä psyykkisestä myrskystä” ja muistutti, että ”tuollainen kyky on faustmainen kauppa, joka voi lopulta tuhota ihmisen.” Innoituksen lähteinään Braxton on maininnut myös muita telekineettisiä kauhuklassikoita, kuten Brian de Palman *Carrien* (1976) ja David Cronenbergin *Scannersin* (1981).

”Se voi olla jännittävä, hämmentävä, kietoa syleilyynsä tai kauhistuttava”, Braxton luonnehti *The Guardian* -lehden haastattelussa uutta teostaan, jonka kymmenvuotisessa sävellysprosessissa kulminoituivat säveltäjän kaikki erilaiset pyrkimykset, etunenässä akustisen ja elektronisen liitto.

TELEKINESIKSEN kokoonpano on monumentaalinen: suuri sinfoniaorkesteri, neljä sähkökitaraa, sanaton sekakuoro sekä aktiivisesti kirnuavat sämpleri ja syntetisaattori. Teokseen on voitu yhdistää myös visuaalinen elementti. Työskentely ilman mitään rajoitteita alkoi Braxtonin mukaan muistuttaa telekinetiikkaa, ”kuin olisin kävellyt ympäriinsä rakennusten räjähdellessä”, mikä voi olla vaikutelma, jonka kuulijakin teoksesta saa.

Teoksen neljä osaa, *Overshare*, *Wavefolder*, *Floating Lake* ja *Overgrowth*, hahmottavat rakennetta perinteiseen suuntaan, mutta kokonaisuuden läpäisevä kamppailu – orkesterin massiiviset klusterit, sähkökitaroiden

falangi, sähköisten saundien vyöry ja viimeisessä osassa puhkeavat ihmisäännet – kasaa kaiken limittäin ja kiinni toisiinsa. *TELEKINESIS* sai kantaesityksensä André de Ridderin johdolla Lontoossa huhtikuussa 2018, mutta Braxton on muokannut teosta Helsingissä kuultavaan esitykseen.

”*Overshare*” viittaa ilmiöön, jossa informaatiota – kuten jotain intiimiä, jota ei oikeasti haluaisikaan kuulla – tulee liikaa. ”*Wavefolder*” on elektroniseen äänenkäsittelyyn liittyvä ilmiö, jossa yksinkertaista äänialtoa voidaan ”poimuttaa” harmonisesti rikkaammaksi. ”*Kelluvia järviä*” (*Floating Lake*) voi löytää *Kaukoidästä* sekä telekineettisestä musiikista. ”*Umpeenkasvaminen*” (*Overgrowth*) on usein seurausta hallitsemattomista prosesseista, mutta se on myös videopeli kahdella jalalla liikkuvan jäniksen selviytymisestä postapokalyptisessä maailmassa.

Antti Häyrynen

ANDRÉ DE RIDDER

Saksalainen André de Ridder tunnetaan sekä monipuolista ohjelmistoa johtavana kapellimestarina että uusien musiikkitapahtumien organisoinnana ja ideoijana. Hän on ollut vuosien 2017 ja 2019 Helsingin *Musica nova* -festivaalin taiteellinen johtaja. Hän on ollut myös Lontoossa *Spitalfields*-musiikkifestivaalin taiteellinen neuvonantaja ja sai työstään *Royal Philharmonic Societyn* palkinnon 2018.

De Ridder on saanut musiikillisen

oppinsa Berliinissä ja täydentänyt kapellimestariopintojaan Wienissä ja Lontoossa mm. Leopold Hagerin ja Colin Davisin johdolla. Hän on esiintynyt vierailevana johtajana monissa huippuorkestereissa kuten Ensemble InterContemporain, Amsterdamin Concertgebouw, Tokion Metropolitan sekä Melbournen, Chicagon ja Toronton sinfoniaorkesterit. Hän debytoi New Yorkin filharmonikkojen johtajana 2015 ja palasi orkesterin eteen viime syyskaudella.

De Ridderin ohjelmisto ulottuu barokista ja klassismista uusimpaan nykymusiikkiin. Hän on tehnyt yhteistyötä monien aikamme huomattavimpien säveltäjien kanssa (mm. Saariaho, Michel van der Aa, Daniel Bjarnason, Uri Caine ja Damon Albarn) ja johtanut suuren määrän kantaesityksiä.

De Ridder on johtanut Berliinin Komische Operissa, Madridin Teatro Realissa ja Alankomaiden oopperassa mm. Monteverdiä, Mozartia, Janáčekia, Henzeä sekä Daniel Bjarnasonin oopperan *Brødre* (Veljekset) kantaesityksen 2017. Suomessa hän on johtanut RSO:n lisäksi Suomen Kansallisoopperassa (Saariaho), ja hän debytoi toukokuussa Tampere Filharmonian kapellimestarina.

De Ridderin mielenkiinto ulottuu myös taidemusiikin ulkopuolelle. Vuonna 2013 hän oli perustamassa Berliiniin sijoittuvaa mutta kansainvälisesti toimivaa *st a r g a z e* -yhteisöä, joka oman määritelmänsä mukaan koostuu "joukosta klassisen musiikin ja nykymusiikin alalle koulutetuista ja sen piirissä toimivista muusikoista, jot-

ka ovat jatkuvasti innostuneempia siitä, mitä tapahtuu oman aikamme pop-musiikissa, elektronisessa musiikissa ja muissa määrittelemättömissä genreissä".

De Ridderin levytyksistä virtuaaliyhtye Gorillazin levy *Plastic Beach* oli Grammy-ehdokkaana, ja Max Richterin "uudelleen säveltämä" Vivaldin Neljä vuodenaikaa (Deutsche Grammophon 2012) sai ECHO Klassik -palkinnon. Hän on levyttänyt myös mm. Bryce Dessnerin ja Jonny Greenwoodin musiikkia sekä Malissa paikallisten muusikoiden kanssa Terry Rileyn minimalismin klassikon *In C*.

PEKKA KUUSISTO

Pekka Kuusisto kuuluu Suomen kansainvälisesti menestyneimpiin muusikoihin ja on poikkeuksellisella tavalla kyennyt luomaan itsenäisen ja omaehtoisen muusikkoprofiilin. Hän liikkuu sujuvasti erilaisissa tyylilajeissa barokista nykymusiikkiin ja kansanmusiikista jazziin ja improvisaatioihin. Niin kuin Kuusiston pitkään johtaman Meidän Festivaalin kuvauksessa on todettu, hänen muusikkoutensa on "rönsyilevää sorttia".

Kuusiston kansainvälinen ura alkoi jo 19-vuotiaana, kun hän 1995 voitti ensimmäisenä suomalaisena kansainvälisen Jean Sibelius -viulukilpailun ja palkittiin lisäksi parhaasta Sibeliuksen konserton esityksestä. Siitä lähtien hän on esiintynyt solistina useissa maailman arvostetuimmista orkestereista. Esimerkiksi kuluvalle kaudella hän

vierailee RSO:n lisäksi mm. Berliinin Deutsches Symphonie-Orchesterin, Skotlantilaisen kamariorkesterin, Philharmonia-orkesterin ja Kölnin WDR-sinfoniaorkesterin solistina.

Keskeisen alueen Kuusiston toiminnasta muodostaa tiivis yhteistyö kamariorkesterien kanssa, jolloin hän toimii konserteissa sekä viulistina että johtajana. Hän on ollut vuodesta 2016 ACO-kollektiivin (Australian kamariorkesteri) taiteellinen johtaja ja Minnesotan Saint Paul -kamariorkesterin taiteellinen partneri, vuodesta 2017 Deutsche Kammerphilharmonie Bremenin historian ensimmäinen "Artistic Best Friend" ja vuodesta 2018 Mahler-kamariorkesterin taiteellinen partneri ja Norjalaisen kamariorkesterin päävierailija. Aiemmin hän oli myös Tapiola Sinfoniettan taiteellinen partneri ja on työskennellyt lisäksi muidenkin huipuluokan kamariorkesterien kanssa.

Kuusisto on tehnyt yhteistyötä monien nykysäveltäjien kanssa. Heitä ovat mm. Nico Muhly, Bryce Dessner, Thomas Adès, Anders Hillborg, Andrea Tarrodi ja Daniel Bjarnason sekä suomalaisista säveltäjistä mm. Uljas Pulkkis, Sauli Zinovjev ja Sebastian Fagerlund. Kuusisto on levyttänyt useita uusia teoksia, joiden lisäksi hänen diskografiaansa sisältyy myös perusohjelmiston teoksia (mm. Sibelius, Vivaldi, Mozart, Paganini, Bach).

Kuusisto toimi Meidän festivaalin taiteellisena johtajana 1999–2018 (vuoteen 2006 yhdessä veljensä Jaakko Kuusiston kanssa). Kuusisto sai 2008 Väinö Tannerin säätiön 30 000 euron suuruisen Tanner-palkinnon ja 2013 Pohjoismaiden neuvoston musiikkipalkinnon.

HELSINGIN KAMARIKUORO

Suomen ainoa ammattilaulajista koostuva kamarikuoro, Helsingin kamarikuoro, aloitti toimintansa vuonna 1962 Radion kamarikuorona. Uuden nimen kuoro otti käyttöön vuonna 2005.

Helsingin kamarikuoro esittää kuoromusiikin kantarepertoaaria, luo taiteellisesti vaativaa ja laadukasta uutta ohjelmistoa, vaalii suomalaisen kuoromusiikin perinnettä sekä esittää teknisesti ja musiikillisesti haastavia teoksia. Vuodesta 2005 Helsingin kamarikuoro on kantaesittänyt runsaat 70 teosta sekä vastannut yli 30 teoksen Suomen-ensiesityksestä.

Kuoro tekee yhteistyötä kotimaisten festivaalien, orkestereiden ja yhtyeiden kanssa. Vuodesta 2005 se on vierailut viidellätoista festivaalilla, joista säännöllisimmät yhteistyökumppanit ovat olleet Helsingin juhlatuokkat, Musica nova Helsinki, Musiikin aika sekä Klang-konserttisarja. Kuoro on esiintynyt kahdesti kansainvälisellä ARTE-kulttuurikanavalla, viimeksi vuonna 2013 Uspenskin katedraalissa kuvatussa Einojuhani Rautavaaran Vigiliassa. Yhteistyö Yleisradion kanssa on jatkunut säännöllisenä sekä radion että television puolella.

Helsingin kamarikuoro on eurooppalaisten ammattikamarikuorojen verkosto Tenson jäsen. Viime vuosina kuoron kiertuetoiminta on lisääntynyt. Vuonna 2014 kuoro vieraili yhdessä Uusinta Ensemblen kanssa Pietarissa ja Tallinnassa, 2015 se esiintyi Tenso Days -festivaalilla Belgian Mechelenissä ja vuoden 2016 aikana Pohjoismaiden

ohella Yhdysvalloissa, Michiganissa ja New Yorkissa. Konserttoinnin ohella kuoro levyttää säännöllisesti.

Radion kamarikuoron taiteellisina johtajina toimivat Harald Andersén, Kaj-Erik Gustafsson, Ilmo Riihimäki, Eric-Olof Söderström ja Timo Nuoranne. Helsingin kamarikuoron ensimmäinen taiteellinen johtaja oli säveltäjä Kimmo

Hakola; vuodesta 2007 tehtävää hoitaa Nils Schweckendiek. Vierailevia johtajia ovat olleet muiden muassa Rinaldo Alessandrini, Aapo Häkkinen, Pasi Hyökki, Rachid Safir ja James Wood. Kuoroa ovat johtaneet myös Olari Elts, Oliver Knussen, Hannu Lintu, Jan Söderblom, Andres Mustonen ja Sakari Oramo.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Hannu Lintu, joka aloitti kautensa syksyllä 2013.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Suurten klassis-romanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantaneuvoille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2018–2019 orkesteri kantaesittää neljä Yleisradion tilaamaa teosta.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin, Ligetin, Eötvösin, Sibeliuksen, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia sekä

Launiksen Aslak Hetta -oopperan ensilevytyksen. Bartókin viulukonserttojen levytys Christian Tetzlaffin kanssa Hannu Linnun johdolla palkittiin Gramophonella 2018. Sibeliuksen sävelrunoja ja lauluja sisältävä levy sai International Classical Music -palkinnon (ICMA) 2018. Lisäksi se oli Gramophone-julkaisun Editor's Choice marraskuussa 2017 ja BBC Music Magazinen kuukauden valinta tammiukuussa 2018. Orkesterin levytyksiä on palkittu myös mm. BBC Music Magazine -, Académie Charles Cros'n ja MIDEM Classical Award -palkinnoilla. Kaudella 2018–2019 julkaistavat levyt sisältävät Lutoslawskia, Fagerlundia ja Beethovenia.

RSO konsertoi säännöllisesti ympäri maailmaa. Kaudella 2018–2019 orkesteri tekee kotimaan kiertueen Hannu Linnun johdolla Pietarsaareen, Kauhajoelle, Forssasaan ja Lahteen.

RSO:n konsertit lähetetään suorina lähetyksinä Yle Areenassa ja Yle Radio 1:ssä sekä taltiointeina Yle Teemalla ja Yle TV1:ssä.